

Poul Nødgaard (DF):

Debatten i dag har som en slags overskrift, at tid til børnene faktisk er blevet en mangelvare, og Dansk Folkeparti synes, det er noget helt afgørende.

Trivsel i familierne er så vigtig som aldrig før, for hvad sker der egentlig, hvis en familie med børn vantrives? Vi, der er kommunalpolitikere, ved det så godt som nogen. Der sker det, at de sociale myndigheder bliver inddraget, de må ganske enkelt tage over med alt, hvad der følger deraf, og i værste fald må børn fjernes fra deres hjem.

Store dele af dagens debat har faktisk drejet sig om pasningen af de 0-6-årige. Det er naturligvis også utrolig vigtigt, og man må i den forbindelse heller ikke glemme, og det er kun lige kommet glimtvis frem, hvor mange pasningspladser der egentlig er blevet etableret i Danmark i de seneste år, og jeg set nogle tal, der også viser, at der i 1998 vil blive etableret et betragteligt antal pasningspladser.

Med hensyn til økonomien bag al den børnepasning ligger det sådan, at det stadig væk er 30 pct., som forældrene betaler, og 70 pct., som det offentlige betaler, og jeg har heller ikke forstået, at dagens debat har ønsket at rokke ved denne udgiftsfordeling.

En anden ting er, at når nu regeringen med statsministeren i spidsen inden den 1. maj skal udmønte det forslag til vedtagelse, som vi ser her i dag, vil jeg da håbe på, at der ikke alene kommer forslag til løsning af de pasningsproblemer, der har været fremført, men i høj grad også om en lang, lang række andre ting.

Hvordan har det f.eks. smittet af på den enlige mors situation, at forældreorlovsydelsen nu er nede på 60 pct.? Er det i realiteten kun de velstillede børnefamilier, der er i stand til at tage forældreorlov? Det kan jo undersøges over edb, vil jeg sige til statsministeren. Jeg tror, det hænger sådan sammen, for den børnefamilie, der er svagt stillet økonomisk, har vist ikke de store muligheder for at udnytte ordningen, som den er skruet sammen nu, efter at den er gået ned på 60 pct.

Under alle omstændigheder er det meget vigtigt, at regeringen, når den nu skal arbejde med disse problemer i de kommende 2-3 måneder, får inddraget arbejdsmarkedets parter, for de er en meget, meget vigtig faktor i dette spil. En del af børnefamiliernes problemer er helt givet noget med at få mere fleksible mødetider, og det ligger også tæt for, at en god

arbejdsgiver har stor forståelse for noget sådant. Jeg tror, det er noget, der løses helt uden om både aftaler og lignende. I mange tilfælde er det en forstående arbejdsgiver, der er med til at løse tingene.

Én ting synes jeg, man er sprunget let og elegant uden om i dag, og det er med hensyn til nedsat arbejdstid for børnefamilierne, hvilket i realiteten er det, der kan betyde, at forældrene får noget mere tid sammen med deres børn, og her kan vi lige så godt se realiteterne i øjnene. Der bliver tale om en lønnedgang, i det tilfælde man går på nedsat tid. Jeg hørte ikke selv indslaget i 7-radioavisen i morges, for da sad jeg i et tog, men jeg har hørt, at statsministeren sagde noget om, at børnefamilierne selvfølgelig også må være indstillet på, at når de går ned i tid og dermed ned i indtægt, må de også skrue lidt ned for forbruget og eventuelt undvære en udestue, eller hvad det var, jeg har hørt refereret blev sagt.

Det synes jeg var en fornuftig udtalelse. Man skal heller ikke være bange for at sige, at ting koster noget, og at man ikke skal gøre alt her i livet op i penge. Desværre synes jeg, at debatten i dag i alt for høj grad er gået op i noget med penge. På et tidspunkt følte jeg mig faktisk i tvivl om, hvorvidt Venstre og Socialdemokratiet kunne stemme om det samme forslag til vedtagelse, for jeg synes, de kom i et enormt mundhuggeri bl.a. om økonomi. Jeg fandt egentlig ikke ud af, hvori den store uenighed bestod, men det er muligt, at de to partier selv vil kunne forklare det.

Til slut en lille bøn til statsministeren. Prøv nu i de kommende måneder, og der er trods alt kun små 3 måneder, at vende alle problemerne, ikke alene om det med børnepasning, for der er mange andre ting. Jeg skrev lige et par ting ned: Hvorfor har vi egentlig så mange rodløse børn? Prøv at spørge på skolerne, ikke alene folkeskoler, men handelsskoler, tekniske skoler osv., hvor de har børn, der har det utrolig svært både med sig selv og med andre. Det synes jeg også kunne være rart at få redegjort for.

Statsministeren kan også spørge i kommunerne, hvorfor der anbringes flere og flere børn uden for deres eget hjem. Det er ikke alene frivillige anbringelser, vi taler om, det er desværre også i nogle få tilfælde det, der hedder tvangsanbringelse af børn. Det er ganske enkelt, fordi der er nogle uoverstigelige vanskeligheder i den enkelte familie. Disse ting synes jeg også